

Louis Belle

*II άπουσία

την γέφυραν, εις τὸν καθαρὸν ἀέρα. Ἐξέρχομαι εἰς τὸν διάδρομον. Πῶς νὰ περιπατήσω ὁμῶς; Δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ τί χορὸν ἔχορετε τὸ «Nashoung» μας. Ἐφθασα κακῶς εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Ἀδύνατον νὰ προχωρήσω. Ἐστάθην ἓνα λεπτὸν ταλαντευομένη, μὴ γνωρίζουσα τί νὰ κάμω, μὴ βλέπουσα ἐκ τῆς ζάλης. Ἐνθυμούμαι ἀκόμη πόσον ὑπέφερα ἐκείνην τὴν στιγμήν καὶ τρέμω. ..Καὶ πρὸ δύο ὥρῶν με κατενυδώσατε ὅλοι σας με τόσας εὐχὰς ὑπὲρ τοῦ καλοῦ ταξειδίου μου!... Κλονιζομένη, εἶχα τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὅτε εἰς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶχον ἀντιληφθῇ ὅτι ἐφόρει ἄσπρην ζακέταν μ' ἐπλησίασε καὶ με ἠρώτησεν ἂν ὑποφέρω καὶ ἂν ἔχω ἀνάγκην βοηθείας. Ἐξέλαβον τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ὥς ὑπερέτην τοῦ πλοίου καὶ τοῦ ἀπήντησα ἰταλιστὶ, ὅτι ὑποφέρω ἐλεεινὰ, ὅτι ἡ κεφαλὴ μου γυρίζει καὶ ὅτι ἂν θὰ ἔμενα ἐκεῖ θὰ

ἐλιποθύμουν. Ὁ νέος μ' ἐβοήθησε νὰ καθίσω, μοῦ ἔδωκε καὶ ἔπιον δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ τί καὶ κατόπιν με ὠδήγησεν ὀπισθεν τῆς μηχανῆς εἰς τὸ κέντρον τοῦ πλοίου ὅπου ἡ κίνησις ὀλιγότερον αἰσθητὴ, ἐμπροσθεν ἐνὸς μεγάλου παραθύρου. Ἀκούμβησα τὴν κεφαλὴν μου εἰς τὸν τοῖχον, ἐκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ συνῆλθον ὀλίγον.

Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἡ Θεία Πρόνοια μοῦ ἔστειλεν εἰς μίαν μαύρην στιγμήν διὰ νὰ με βοηθήσῃ ἦτο πάντοτε πλησίον μου. «Come va?» με ἠρώτα ἀκαταπαύτως. Βεβαίως ἤμην καλλίτερον, ἀλλὰ τοῦτο δὲν διήρκεσε πολὺ. Τὸ πλοῖον ἤρchiσε νὰ χοροπηδᾷ χειρότερον καὶ ἐγὼ ἔχασα ὀλοτελῶς τὰς αἰσθήσεις μου... Ἐνθυμούμαι μόνον ὅτι ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἀκόμη δὲν εἶχον ἴδῃ καλῶς, μ' ἐσῆκωσε σχεδὸν εἰς τοὺς βραχίονας καὶ εὐρέθην ἐπάνω εἰς τὴν «ταρά-